

Розділ 1

#МолліМонроВжеПрокинулася?

Відправник: *SparkleMagazineGroup*

Одержувач: Усі працівники

Тема: Корпоративна різдвяна вечірка

Дата: 15 грудня

Час: 9:30

ХЛОПЦІ Й ДІВЧАТА!

Різдво не за горами, і ми готові святкувати вже сьогодні! Не забудьте отримати по чотири жетони на безплатні напої перед прибуттям транспорту, який доставить вас до місця святкування.

Ми пережили кілька надзвичайно складних років, але маємо прекрасну, віддану й працьовиту команду, яка стала для нас справжнім благословенням. Щиро дякуємо всім за вірність і якісну працю в ці непрості часи й сподіваємося сьогодні ввечері разом підняти келихи, зустрічаючи новий рік. Ми дуже цінуємо ваші надзвичайні зусилля. Наша компанія залишається успішною тільки

завдяки кожному з ВАС, без винятків! Усі ви — генії!

Відділ по роботі з персоналом х*

Р. С. Зберіться в Зоні 1 для зустрічі рівно о 18:30, АНІ ХВИЛИНОЮ ПІЗНІШЕ. Народе, хто відстав — того не чекаємо. У машинах працюють лічильники.

О.

Боже.

Милий.

Ще навіть не спробувавши розплющити очі, я вже знаю, що це не просто похмілля. Бо так не буває, правда? Від самого лише алкоголю так страшенно зле нікому б не стало. У моїй бідній голові гуркотить, ніби там грає якийсь сумнівний трек у стилі драм-н-бейс, а в горлі дере так, ніби я на всю глибину заковтнула тертку для сиру.

Напевно, я вчора підчепила якийсь вірус.

Так. Оце, мабуть, воно.

Якась небезпечна й смертельна болячка.

Або.

Може, я вже померла.

Це б пояснило, чому в мене так печуть очі, а я їх навіть ще не розплющила. Це явно від сліпучого райського світла.

Або.

Пекельне полум'я. Гадаю, на це в мене шансів більше.

Оце сміх — усе життя бути найпалкішою агностикинею, а зараз на власній шкурі переконатися, що пекло

* Позначення поцілунків у листуванні. — Тут і далі примітки перекладачки й редакторки.

таки існує. Треба було частіше водити на прогулянку стареньких бабусь, чи що там роблять святі. Але взагалі-то це не може бути пекло, бо моя нещасна мертва голова спочиває на чомусь дуже-дуже м'якенькому. А якщо трохи пересунути голову праворуч, то там є надзвичайно приємна, досі прохолодна ділянка. А я впевнена, що пекло не може бути ані прохолодним, ані м'яким. Отже... Це або хмаринка, або моя подушка.

Гаразд. Я майже впевнена, що не мертва, а просто лежу в ліжку в себе вдома.

Оце я пафосна сучка, скрізь бачу драму.

А втім, я досі не впевнена, що просто зараз не помираю від похмілля.

— Від похмілля неможливо померти.

Голос. Безтілесний голос. Акусьметр* у моїй спальні (можливо).

У мене що, тепер є власний оповідач?

Це ж треба, почувуюся прямо як у серіалі *Gossip Girl***. Я дуже обережно розплющую очі. Ура. Це справді моя спальня. Не пригадую, щоб я колись була так рада бачити власну спальню.

А ще в моєму ліжку лежить чоловік.

Чоловік, якого я до того ніколи не бачила. Хоча, безумовно, я мала б його бачити раніше, бо він не міг просто матеріалізуватися в моєму ліжку знічев'я. Мабуть, мені слід хвилюватися через його присутність або принаймні хоча б трохи здивуватися, але, правду кажучи, я надто страждаю від похмілля, і тому мені начхати.

І я досі його не впізнаю. Зовсім.

* Акусьметр — «голос без джерела», повноцінний герой драматичного фільму, якого чути, але не видно, найчастіше використовують у трилерах і детективах для драматичного ефекту.

** «Пліткарка» (англ.) — американська телевізійна молодіжна драма на основі популярної однойменної серії романів письменниці Сесилі фон Цигезар.

— Ти ж розумієш, що кажеш усе це вголос? — запитує незнайомиць.

Ой.

— Так-так. Починаючи з «о боже милий» і аж до останнього «ой».

Я повертаю голову на подушці так, щоб опинитися обличчям до його обличчя. Світ крутиться й хитається, а мій шлунок робить кульбіт і перевертається, ніби витанцювує під R&B-хіт із дев'яностих. До речі, я навіть не намагаюся розписати, наскільки цей хлопець привабливий. Хоча він таки привабливий. Почуваюся так, ніби світ *справді* похилився й ковзнув на іншу орбіту. Я що, досі кажу це вголос? Незнайомиць у моєму ліжку (о-о-о, класна назва для майбутніх мемуарів, треба неодмінно записати в телефон) не відповідає, тому я припускаю, що мозок нарешті встановив контакт із моїм ротом.

Хлопець безперечно гарний.

На такого я б точно задивилася в барі, але мені забракло б упевненості підкотити до нього.

Яка ж п'яна-я молодчина.

— Привіт, — кажу. І всміхаюся. Чи, може, кривлюся.

— Привіт, — він усміхається чи кривиться у відповідь.

Точнісінько як я. Це добре. Мабуть.

— Я Моллі...

Він закочує очі.

У мене що, смердить із рота? Потайки намагаюся перевірити, але це нелегка справа, коли між тобою й чіємось обличчям відстань усього кілька сантиметрів.

— Знаю. Ти Моллі Монро, тобі тридцять два й ти працюєш у журналі для дівчаток допіліткового віку, але прагнеш написати мемуари, бо вочевидь тобі є що повідати світові про себе. Хоча саме про це ти якраз нічого не розповіла. Цю квартиру ти винаймаєш разом

із найкращою подругою Поузі, теж журналісткою, але «пристойною». Ні в якого Бога не віриш, але у стані лютого похмілля вже не така категорична в питаннях віри. Що й продемонструвала хвилину тому.

Він замовкає. Проводить рукою по обличчю. І додає:

— І ти зазвичай ніколи, *ніколи* такого не робиш. Я нічого не пропустив?

— Схоже, що ні.

Він пильно вдивляється в мене.

— Ти знаєш, як мене звати, Моллі Монро?

Звісно, не знаю. Я й обличчя його не пригадую, не те що якусь інформацію, яку треба було опрацювати на слух. Я ще раз йому всміхаюся. Він відповідає усмішкою. Знову.

— Гадаю, це означає «ні»? До речі, Моллі, у тебе тут салатне листя, — він легенько постукує пальцем по своїх передніх зубах.

— Салатне листя?

— Ризикну припустити, що від кебаба.

— Кебаба?

— Так. Ти винна мені чотири фунти двадцять пенсів за нього. І ще дев'ятнадцять фунтів за таксі.

— Я... я... справді? — я не пам'ятаю ніякого кебаба. Та й таксі теж.

— Жартую. Тобто я справді стільки за все це заплатив. Але ти не мусиш повертати мені гроші.

Я спантеличена. Хто ця людина? У нас був секс? Чому я постійно роблю якусь таку дурню? Пробую потайки зазирнути під ковдру. З подивом бачу, що досі повністю вдягнена. Одяг той самий, що був увечері. Однак не факт, що сексу в нас не було. Я стискаю внутрішні м'язи, щоб ретельніше оцінити ситуацію. Не схоже, що був секс. Тобто зазвичай це доволі очевидно, еге ж? Хіба що у хлопа

дуже маніпусінький. Або не встав. Однак це зовсім не означає, що взагалі нічого не було. Якби ж я могла пригадати!

— Ти знову кажеш це вголос.

Срака.

Хлопець опирається на лікоть і дивиться на мене. Доволі уважно, якщо чесно. Карі очі. Відтінок, як у шоколадних цукерок *Galaxy Minstrels*. Брутально привабливі.

— У нас не було сексу, Моллі. — Ніяк не второпаю, чи мене це тішить, чи смертельно ображає. — Ти страшенно налігалася. Була п'янюча як хлющ, до нестями. Геть причмелена.

— От тільки не треба підсолоджувати пігулку.

Йому стало пристойності вдати присоромленого.

— Вибач. Я лише хотів пересвідчитися, що ти дістанешся додому ціла й неушкоджена. Ти взагалі не розуміла, що відбувається. Я мусив шукати твої водійські права, щоб подивитися, де ти живеш, і сподівався, що дані не застаріли. А ще ти постійно губила свою сумку. Навіть спробувала викинути її у смітник: тобі здалося, що це поштова скринька й тобі пришлють її назад.

Мене охоплює жах. Забудьте про смерть від похмілля, тепер я хочу просто померти від страшного приниження. Якщо на небі є Бог, най би послав у Клепгем Джанкшен чорну діру просто зараз, щоб земля розверзлася й проковтнула мене. Було б ідеально.

А він тим часом досі щось каже.

Клас.

Ніби мені бракувало пекучого сорому ще до першої ранкової чашки кави.

— В убері тебе знудило. На щастя, дуже вчасно, водій висадив нас із машини на твоїй вулиці, трохи не доїхавши до дому.

— Так. Звучить як справжня удача. Ти не проти, якщо я зроблю кави перед наступною частиною оповіді? — я відчайдушно намагаюся віджартуватися, щоб приховати, як буквально ціпенію від жаху, але гумор якийсь невдалий, і голос звучить роздратовано. Мій таємничий хлопець/лицар у сяйливих обладунках наче й не помічає цього.

— З молоком, без цукру, дякую. Спробуй пригадати мое ім'я, поки поратимешся на кухні.

— Гаразд, Румпельштільцхене, — бурмочу я, вискакуючи з ліжка і на тремтячих ногах рушаючи до дверей.

Я чую, як він фиркає сам до себе, поки шкандибаю коридором до кухні неначе новонароджений жираф.

Дуже, ду-у-уже похмільні жираф.

Я плентаюся через вітальню й заповзаю до кухні, де з типовою для себе нестриманістю виголошую промову про розчарування в собі, а тоді помічаю дві речі. Смердючі залишки кебаба. І свій телефон. Я згрібаю кебаб у сміття, натискаю кнопку на електрочайнику й тягнуся за телефоном. Сподіваюся, він підкаже мені, що це за хлопець у моєму ліжку. Взявши апарат, кручу його на всі боки, очікуючи появи екрана для розпізнавання обличчя, що поверне телефон до життя. Телефон не реагує, і я розумію, що акумулятор сів, а я вчора, очевидно, надто наспиртувалася, мене розвезло, і я не поставила його заряджатися. Ну звісно.

Для мене це звична практика. Тато навіть *наполіг*, щоб я встановила в квартирі стаціонарний телефон, щоб він міг хоча б якось зв'язатися зі мною, бо мій мобільний завжди розряджений. Або загубився. Та й тато не дуже може собі дозволити телефонувати на мобільний, бо сам його не має. Я виміщаю на телефоні роздратування